

HỒI 20

Vẫn là tiếng địch du dương.

Vẫn là đối diện với Tây Môn Xuy Tuyết.

Vẫn là chỗ cũ, vẫn là Trúc Diệp Thanh màu xanh nhạt.

Có điều, Lục Tiểu Phụng lần này là đi, không phải là lại.

Trong ly có rượu, hào khí phát sinh.

Trong lòng của Lục Tiểu Phụng, đầy hào tình, không phải là biệt ly tình.

Trong lòng của Tây Môn Xuy Tuyết thì là biệt ly tình:

- Người không chờ Tiểu Ngọc khỏe lại rồi đi chung một thể

Lục Tiểu Phụng lắc đầu nói:

- Cô ta ở lại nơi đây dưỡng thương là an toàn nhất.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Dưỡng thương Người để củ khoai lang nóng bỏng ấy lại cho ta sao

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người sai rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Sao

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô ta không phải là khoai lang, cũng không phải là khoai lang nóng bỏng.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Thế cô ta là gì

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người đẹp, một người đẹp bị thương. Đối với một cơ hội tiếp cận người đẹp như vậy, nếu ta không vạm phần khẩn cấp, ta nhất định không nhường cho người.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Chỉ cần ta la lên một tiếng, bên cạnh ta sẽ có bao nhiêu người đẹp nhảy nhót chung quanh, tại sao ta đi ôm lấy cơ hội này

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ngươi là Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta không hiểu.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi có biết người ta gọi ngươi là gì không

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Gọi là gì

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người ta nói, cái Tây Môn Xuy Tuyết thôi, không phải là tuyết, mà là máu.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Chuyện đó có liên hệ gì tới Tiểu Ngọc

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có, rất có liên hệ.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Sao

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tiểu Ngọc thụ thương, ra máu rất nhiều, chỉ có Tây Môn Xuy Tuyết thổi máu, mới thổi đi hết máu trên vết thương của cô ta, làm cho cô ta biến thành một người đẹp tung tăng nhảy nhót.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Ngươi muốn ta chiếu cố cô ta đến chừng nào

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đến lúc cô ta có thể đi đứng như thường, hoặc là...

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Hoặc là sao

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hoặc là cô ta muốn đi, hoặc là...

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Lại hoặc là nữa

Lục Tiểu Phụng nói:

- Dĩ nhiên.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Hoặc là sao nữa

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hoặc là, người hy vọng cô ta đi.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Ta sẽ hy vọng cô ta không đi sao

Lục Tiểu Phụng nói:

- Khó nói lắm, bởi vì cô ta là một người đẹp rất phong thú.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Người muốn ta chiếu cố cho cô ta, ta sẽ nhất định chiếu cố cho cô ta, nhưng người xem ta Tây Môn Xuy Tuyết là hạng người nào

Lục Tiểu Phụng nói:

- Một người có thể đùa được.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Tại sao người muốn đùa ta

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì trong lòng người đang có sầu biệt ly.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Sao

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta muốn đùa người một chút, chỉ bất quá là muốn tẩy nhẹ đi cái sầu biệt ly trong lòng người thể thôi.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Còn người thì sao Người không có tí sầu biệt ly gì cả sao

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Người là người vô tình

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta hữu tình.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Thứ tình gì

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hào tình.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta không hiểu ngươi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi có muốn hiểu không

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Muốn.

Lục Tiểu Phụng đưa ly rượu lên nói:

- Chúng ta cạn ly này trước đã.

Tây Môn Xuy Tuyết cạn ly xong, y thấy Lục Tiểu Phụng đứng lên.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Ngươi muốn đi rồi sao

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Vậy thì sao ta hiểu được ngươi

Lục Tiểu Phụng cầm ly và đưa lên, lấy đũa gõ vào trong ly, cao giọng ca:

Tạm yêu khứ, nhập đao sơn

(Tạm thời phải đi, vào rừng đao

Hào khí tráng, quá thiên quan (Hào khí tráng, qua mười ải) Nam nhi ngạo khí, địa ngục đã độc lai độc vãng phản

(Con trai ngạo khí, địa ngục cũng xông ra xông vào một mình

Tồn tâm nhất sấm hổ báo oa (Muốn vào hang cọp beo một lần) Kim kỳ khứ kỷ thì hoàn

(Hôm nay đi, chùng nào về) Nại hà nan tận hoan thiên nhật túy (Chẳng làm sao vui được hết cái say ngàn ngày) Thử khắc tương đối hận vãn (Giây phút này nhìn nhau hận đã trễ) Nguyên dữ nê tận nhất bôi (Xin được cùng cạn với anh một ly) Tụ dữ tán ký tâm gián (Hợp và tan để trong lòng) Vật vong tình nghĩa trường tồn hào khí (Đừng quên tình nghĩa, hào khí còn mãi) Nhật hậu tái tương tri vị vãn (Ngày sau lại biết nhau cũng không muộn) Ca xong, rượu cũng cạn. Lục Tiểu Phụng đặt đũa và ly xuống, quay lưng bước đi.

- Chậm một chút!

Tây Môn Xuy Tuyết vừa gọi vừa đứng dậy, y bước lại chỗ Lục Tiểu Phụng.

Tây Môn Xuy Tuyết không nói, y chỉ đưa hai bàn tay ra.

Hai bàn tay y nắm chặt lấy cổ tay của Lục Tiểu Phụng, bàn tay của Lục Tiểu Phụng cũng nắm chặt lấy cổ tay của Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết ngâm khẽ bằng giọng xúc động:

- Vật vong tình nghĩa trường tồn hào khí Nhật hậu tái tương tri vị vẫn Trong cặp mắt của Tây Môn Xuy Tuyết đã có lệ nóng. Lục Tiểu Phụng buông cổ tay Tây Môn Xuy Tuyết ra, bước mạnh ra khỏi nhà.

Chỉ nghe tiếng ca hào phóng của Lục Tiểu Phụng, còn đang vang vọng lại trong màn đêm:

- Vật vong tình nghĩa trường tồn hào khí Nhật hậu tái tương tri vị vẫn oo Gió, gió biển.

Sóng biển nhẹ vỗ trên bờ, cái âm luật tiết tấu ấy nhẹ nhàng truyền vào trong tai Lục Tiểu Phụng.

Chàng nhớ lại một thứ tiếng động, tiếng động của hơi thở.

Hơi thở nhẹ nhịp nhàng của Sa Mạn lúc ngủ say.

Chàng bỗng hiểu ra một chuyện.

Chàng hiểu ra, tại sao tình nhân thích đến bờ biển nhìn mặt nước biển mênh mang, để tìm những kỷ niệm ngày xưa.

Thì ra sóng biển nhẹ vỗ trên bờ cát, trên đá, cũng giống như tiếng thì thầm bên tai của tình nhân.

Ngồi bên bờ biển nhớ lại những kỷ niệm ngọt ngào làm người ta khó quên, làm người ta nhớ mãi trong lòng. Lục Tiểu Phụng quyết định một chuyện.

Nếu chàng muốn định cư, chàng sẽ cùng Sa Mạn định cư ở gần bờ biển.

Nhưng mà, Sa Mạn thì sao

Sa Mạn, Sa Mạn, em đang ở đâu

Đèn, đèn đã được đốt lên.

Đèn nằm trong tay Lục Tiểu Phụng.

Ánh đèn đang di động, bởi vì chân của Lục Tiểu Phụng đang di động.

Không có, không có gì cả.

Lục Tiểu Phụng đã chiếu đèn soi khắp mọi nơi, ngay cả một ám hiệu cũng không phát hiện ra.

Lão Thực hòa thượng không để lại một ám hiệu gì cả sao

Lục Tiểu Phụng cho rằng đây là một điều không thể tưởng tượng được.

Y trăm phương ngàn kế, chắc chắn là muốn ép buộc Lục Tiểu Phụng phải vào tròng, chuyện bắt cóc Sa Mạn, chắc chắn cũng là vì muốn bức bách chàng phải gia nhập.

Chuyện này không khác gì tới chỗ đánh bạc. Nhưng chẳng thấy có người đánh bạc, vậy thì làm sao đánh

Nhưng Lục Tiểu Phụng tìm không ra gì cả, chàng để đèn xuống, chàng bỗng cảm thấy lạnh người hắt đi.

Lão Thực hòa thượng bắt cóc Sa Mạn có liên hệ gì đến lão đầu hay không

Con sợ hãi của Lục Tiểu Phụng thoáng chốc đã tiêu tan. Không phải vì chàng tin là Lão Thực hòa thượng không phải là phường hiếu sắc, mà vì chàng đã phát hiện ra một thứ.

Chàng phát hiện, thật ra không phải là một chuyện.

Chỉ có hai chữ Cung Cửu.

Hai chữ đó không dùng tay viết xuống, mà là dùng đao khắc xuống bàn.

Lục Tiểu Phụng chỉ thuận tay cầm đèn đi khắp nơi tìm kiếm, nhưng lại bỏ quên cái bàn gỗ có khắc hai chữ đó. Hiển nhiên chàng biết chuyện này có liên quan tới Cung Cửu, nhưng nhìn thấy hai chữ Lão Thực hòa thượng khắc trên bàn, chàng mới thở phào ra một hơi.

Bởi vì trong lòng chàng đang có một nỗi sợ hãi, chàng sợ Sa Mạn bị thất tung không liên quan gì đến Cung Cửu. Hiện tại bao nhiêu nghi ngờ ưu tư đều đã bị đánh tan.

Chàng chỉ cần đối phó với Cung Cửu. Muốn tìm Cung Cửu, chàng phải đi tìm Ứng Nhân Lão Thất.

Muốn tìm Ứng Nhân Lão Thất, chàng phải đến Trường An. Vì vậy Lục Tiểu Phụng bèn nương theo ánh trăng, đi về hướng Trường An.

oo Rượu, rượu róc đầy ắp ly.

Ly rượu được Ứng Nhân Lão Thất cầm lên, đây đã là ly thứ hai mươi bốn trong đêm nay.

Y vẫn như hai mươi ba ly trước, ực một cái nuộc thẳng vào trong bụng.

Uống đến hai mươi sáu ly rồi, Ứng Nhân Lão Thất ngỡ rằng mình đã say.

Bởi vì y bỗng phát hiện ra, chỗ đặt ly xuống lúc nãy, bây giờ lại có thêm một thanh đao. Y dùng sức dụi mắt mình.

- Người chẳng cần phải dụi mắt, người chưa say đâu.

Một giọng nói từ sau lưng y truyền lại.

Ứng Nhân Lão Thất quay đầu lại, chẳng thấy ai.

Ứng Nhân Lão Thất nhìn chăm chăm vào thanh đao trên bàn, hỏi:

- Sao người biết ta chưa say

- Bởi vì thanh đao người đang nhìn, rõ ràng là thanh đao thật, không phải là ảo giác của người.

Giọng nói lại vang lên từ sau lưng y.

Ứng Nhân Lão Thất chờ giọng nói còn đang nói nửa chừng bỗng quay phắt đầu lại, nhưng cũng chẳng thấy ai, giọng nói vẫn từ phía sau lưng y truyền lại.

Ứng Nhân Lão Thất bỗng quay lại, cầm thanh đao trên bàn lên hỏi:

- Đây là thanh đao của ta sao

Giọng nói lại vang lên:

- Vốn là của người.

Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Bây giờ thì sao

- Bây giờ cũng là của người.

- Thế thì tại sao người lấy đao đi mất mấy ngày

- Bởi vì ta muốn mượn đao lập oai.

- Tại sao phải làm vậy

- Như vậy người mới lại Trường An.

- Người rất hiểu ta, người là ai

- Ta không hiểu người, ta là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nói xong, người chàng đã ngồi xuống đối diện với Ứng Nhân Lão Thất.

Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Tại sao người muốn dụ ta lại Trường An

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta muốn ngày tháng của ta trôi qua thoải mái.

Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Chuyện này có liên quan đến chuyện ngày tháng của người sao

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có. Bởi vì lúc người đi tìm Tây Môn Xuy Tuyết, người đang ở nhà y, tẩu xảo là ta.

Nếu ta không dụ người đi chỗ khác, người ở không cứ lại làm phiền, ta còn có ngày tháng nào thoải mái được sao

Ứng Nhân Lão Thất hỏi:

- Tại sao người ở trong nhà Tây Môn Xuy Tuyết

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta phải chờ y về lại.

Ứng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Y đi đâu

Lục Tiểu Phụng nói:

- Y đi đón Sa Mạn về.

Ứng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Sa Mạn đâu

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đón không được.

Ứng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Đón không được

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy ta mới lại Trường An.

Ứng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Sa Mạn ở Trường An

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không biết.

Ứng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Người lại Trường An tìm ai

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tìm người.

Ứng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Tìm ta Tìm ta làm gì Ta không biết Sa Mạn ở đâu cả.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người biết.

Ứng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Ta biết Sao ngay cả ta cũng không biết mình biết, người lại biết ta biết

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thế mà ta biết người biết.

Ứng Nhãn Lão Thất hò ò ò cả lên.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng ta biết người còn biết một người đang ở đâu.

Ứng Nhãn Lão Thất sáng mắt lên nói:

- Người này biết Sa Mạn đang ở đâu

Lục Tiểu Phụng cười cười, chỉ tiếc chàng chỉ còn có hai hàng lông mày.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không phải ta đã nói, người chẳng say tí nào sao

Ứng Nhãn Lão Thất hỏi:

- Người này là ai

Lục Tiểu Phụng nói dần từng tiếng một:

- Cung Cửu.

Lúc Ứng Nhãn Lão Thất uống đến ly thứ mười sáu, trong đại sảnh của khách điếm chỉ còn thừa một mình y.

Lúc Lục Tiểu Phụng lại gặp y, y đang uống ly thứ hai mươi bốn.

Trong đại sảnh vốn chỉ có hai người bọn họ. Hiện tại cũng không có ai khác, chỉ bất quá bỗng có thêm một tiếng động.

Một tiếng động của nhiều thứ ám khí xé gió bay lại.

Lục Tiểu Phụng phản ứng có nhanh đi nữa, cũng còn chậm đi một chút xíu. Thật ra chậm không phải là chàng, mà là Ứng Nhãn Lão Thất.

Bởi vì tuy Ứng Nhãn Lão Thất không uống say, nhưng uống xong hai mươi sáu ly rượu vào bụng rồi, phản ứng không khỏi chậm đi nhiều lắm.

Vì vậy lúc Lục Tiểu Phụng kéo tay Ứng Nhãn Lão Thất bay lên không thì đã quá trễ rồi.

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên không bị thụ thương, thụ thương chỉ có một mình Ứng Nhãn Lão Thất.

Bởi vì đối tượng ám khí nhắm vào, vốn không phải là Lục Tiểu Phụng, mà là người bọn họ muốn giết là Ứng Nhãn Lão Thất.

Xông phá mái ngói, xông tới giữa đường, Lục Tiểu Phụng không có ý muốn rượt theo người đã phóng ra ám khí. Chàng có hai lý do không cần phải rượt theo y.

Thứ nhất, người phóng ám khí, phóng ra xong nhất định sẽ quay đầu bỏ chạy, nhất định không đứng đó xem đối phương đã bị ám khí giết chết hay chưa. Bởi vì bọn họ biết bọn họ đang đối phó với người nào, nếu bọn họ muốn xem xét rõ ràng, bọn họ chỉ còn một đường để đi:

đường chết.

Người bọn họ muốn giết không phải là Lục Tiểu Phụng, mà là Ứng Nhân Lão Thất, vì vậy có thể thấy rằng bọn họ đã giám thị y từ lâu, muốn giết y chắc chắn là để bịt miệng, vì vậy chuyện quan trọng nhất trước mắt của Lục Tiểu Phụng là muốn Ứng Nhân Lão Thất nói ra cái bí mật của Cung Cửu Lục Tiểu Phụng không nghe được Ứng Nhân Lão Thất nói ra bí mật của Cung Cửu.

Chàng chỉ nghe được những lời hỏi hặn tiếc nuối của y.

Tuy chàng biết Ứng Nhân Lão Thất trúng phải ám khí cực kỳ lợi hại, không còn sống được bao lâu, chàng không hề đá đoạn những lời ấp úng cuối cùng của Ứng Nhân Lão Thất.

Những lời sám hối của một người trước khi chết, là con đường cuối cùng người ta có để tìm được bình an trong lòng mình, làm sao Lục Tiểu Phụng nhẫn tâm đá đoạn

Vì vật Lục Tiểu Phụng chỉ còn cách yên lặng nghe.

Gương mặt của Ứng Nhân Lão Thất từ đau khổ dần dần biến thành bình tĩnh, y nhìn Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người tha thứ cho ta

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu, cặp mắt chàng đã đầy những lệ.

Tổng thủ lĩnh của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, Ứng Nhân Lão Thất một đời vùng vẫy, có ai ngờ, chỉ vì thêm một chút tiền bạc, lại đến nỗi như thế này. Không những thế, những món tiền đó đổi với Ứng Nhân Lão Thất, chẳng có tí ích lợi gì, bởi vì y đã có quá đủ tiền để xài không bao giờ hết.

Nhìn thấy Lục Tiểu Phụng gật đầu, biết Lục Tiểu Phụng đã tha thứ cho y, trên gương mặt Ứng Nhân Lão Thất lộ ra một nụ cười.

Y thều thào:

- Ta... ta... có một... một bí mật... nói... cho... người... biết.

Lục Tiểu Phụng không nói gì cả, chàng lập tức đưa tai kề vào miệng y.

Lục Tiểu Phụng nghe được ba chữ.

Ba chữ cuối cùng trong đời Ứng Nhân Lão Thất:

- Cung Cửu thái...

Cung Cửu thái

Cung Cửu thái gì

Lục Tiểu Phụng nhìn đắm đắm vào miếng đất trên mộ, chau mày suy nghĩ bí mật trong cái câu Ứng Nhân Lão Thất đã nói cho chàng nghe trước khi chết.

Cung Cửu thái quá phận

Cung Cửu thái khí trường

Cung Cửu thái hữu thể lục

Cung Cửu thái lợi hại

Là "thái" quá hay là thư "thái"

Cung Cửu ở Thái Sơn

Cung Cửu bí mật ở Thái Sơn

Cung Cửu địa bàn ở Thái Sơn

Cung Cửu giấu trên châu bảo ngọc ở Thái Sơn

Lục Tiểu Phụng quyết định bỏ qua không nghĩ đến chuyện đó nữa.

Đối với Ứng Nhân Lão Thất mà nói, y chết nhưng trong lòng rất bình thản, có thể nói là chết được an ổn, nhưng đối với Lục Tiểu Phụng, Ứng Nhân Lão Thất còn chưa nói ra được bí mật của Cung Cửu, y chết, xem ra có chỗ không được đáng lắm.

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy cảm khái vô cùng:

người đã chết, là đã hết, người còn sống, còn có bao nhiêu ân cừ oán hận, muốn thanh toán cũng thanh toán không xong

Người trong giang hồ, quả thật không làm chủ được thân mình

Lục Tiểu Phụng lại cảm thấy muốn quy ẩn.

Nghĩ đến chuyện quy ẩn giang hồ, chàng lập tức nghĩ đến cái người bầu bạn với mình.

Nghĩ đến Sa Mạn, máu của chàng lập tức chạy nhanh lên.

Sa Mạn đang ở đâu

Lão Thực hòa thượng đang ở đâu

Cung Cửu đang ở đâu

Chàng phải đi đâu để tìm Sa Mạn

Chàng phải đi về hướng nào, mới tìm ra tung tích của Sa Mạn

Chàng không biết.

Chàng chỉ biết một điều. Chàng phải đi tìm, đi tìm kiếm.

Nếu chẳng thấy bóng dáng bọn họ ở đâu, cách duy nhất của chàng là, tự mình khoe hành tung của mình ra, cho bọn Cung Cửu tìm lại.

Vì vậy chàng quyết định làm một chuyện:

đến Trường An náo loạn một trận.

oo Thành phố náo nhiệt, thành phố náo nhiệt trong hoàng hôn.

Người qua kẻ lại, xe ngựa qua lại, Lục Tiểu Phụng cũng nhập vào trong đám người.

Quán ăn. Quán ăn ở Trường An.

Lục Tiểu Phụng đi qua ba mươi tám quán ăn, bèn quyết định bước vào trong Trường An phạm điểm. Bởi vì Trường An phạm điểm là chỗ nhiệt náo nhất, lớn nhất, sạch sẽ nhất.

Quan trọng nhất là, chàng phát hiện ra, Trường An phạm điểm đã có đầy khách trong đó.

Bước vào cửa lớn phạm điểm, ngay cả phổ ky cũng bận quá không kịp lại chào khách. Chàng rất cao hứng, bởi vì đây là điều chàng đang muốn.

Chàng nhìn quanh một lượt, thấy có một bàn vuông có ba người ngồi, ba gã đại hán lực lưỡng mày thô mắt lớn.

Lục Tiểu Phụng quyết định chọn ba gã đại hán này làm đối tượng.

Lục Tiểu Phụng đứng ngay chỗ trống chính giữa hai gã đại hán.

Lục Tiểu Phụng nhìn ba gã đang ngẩng đầu lên nhìn mình:

- Ta ngồi đây được không

- Không được.

Đây là giọng của một người trong bọn.

Lục Tiểu Phụng kéo ghế ngồi xuống.

Ba gã đại hán sáu con mắt đang trừng lớn lên.

- Ta đã nói không được, ngươi có điếc không

Lục Tiểu Phụng nhìn gã đang nói cười cười:

- Ta không phải kẻ điếc.

- Vậy thì sao ngươi còn không cút đi

Giọng nói của gã đại hán đã thấy cao lên.

- Ta cút không được, bởi vì tuy ta không phải là kẻ điếc, ta là một người.

- Ngươi là ai

- Ta là Lục Tiểu Phụng.

Ba gã đại hán ngốc mặt ra, sau đó cả ba cùng ngẩng mặt lên trời cười ha hả. Một người trong bọn còn thò tay ra sờ sờ trên miệng Lục Tiểu Phụng chỗ hàm râu bị cạo, nói:

- Ngươi là Lục Tiểu Phụng

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta là Lục Tiểu Phụng.

Người đó nói:

- Vậy thì, người biết ta là ai không

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người là ai

Người đó nói:

- Ta họ Lục.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao

Người đó nói:

- Ta tên là Lục Đại Long.

Lục Tiểu Phụng vỗ tay nói:

- Hay, tên hay.

Người đó nhìn Lục Tiểu Phụng một cách kỳ dị.

Lục Tiểu Phụng cầm ly rượu trước mặt gã "Lục Đại Long" lên, nói:

- Đây, ta kính người một ly.

"Lục Đại Long" ngẩn mặt ra.

Lục Tiểu Phụng ực một hơi cạn ly nói:

- Người tên là Đại Long, ta tên là Tiểu Phụng, chúng ta đúng là một cặp.

"Lục Đại Long" đập bàn một cái, cao giọng nói:

- Đúng vậy, lão tử đi với nhi tử, đại long đi với tiểu phụng, ta tưởng người cũng hiểu chuyện đó

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chuyện đó có gì không hiểu Nhưng ta có chỗ không hiểu lắm.

Người đó nói:

- Chỗ nào

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ai là lão tử Ai là nhi tử

Ba người cùng cười ha hả lên, hình như đây là chuyện buồn cười nhất trong đời của bọn họ, cười lẫn quay bò càng, cả một phòng ăn đều nhìn vào bọn họ, cả bàn rượu thịt đang rung cả lên.

Còn một gã đại hán cười lớn, vừa chỉ vào Lục Tiểu Phụng vừa nói:

- Người không hiểu thật sao

Lục Tiểu Phụng nghiêm trang nói:

- Không hiểu thật.

Gã đại hán đang cười lớn bỗng ngưng bật lại, còn hai gã kia cũng không cười nữa.

Nụ cười trên mặt bọn họ bỗng dung biến thành nét mặt khổ sở thật khó coi. Bởi y bọn họ thấy Lục Tiểu Phụng nhẹ nhàng vỗ vào mé cạnh bàn, miếng gỗ cạnh bàn đã bị biến thành gỗ vụn rơi lả tả xuống đất.

Bọn họ cười không nổi, trong đầu bọn họ bỗng nổi lên một ý niệm:

không chừng người này quả thực là Lục Tiểu Phụng.

Vì vậy gương mặt bọn họ bèn lộ vẻ rất ưu sầu lấm lét nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng bật cười.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Các người còn chưa trả lời câu hỏi của ta.

"Lục Đại Long" dõ giọng đưa đám ma ra hỏi:

- Câu hỏi gì

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ai là lão tử Ai là nhi tử

"Lục Đại Long" bỗng thò tay ra đánh vào mặt mình hai bạt tai nói:

- Ông là lão tử, tôi là con rùa con của ông.

Phách phách hai tiếng, y nói xong lại đánh cho mình thêm hai bạt tai nữa.

Lục Tiểu Phụng lại lắc đầu, nói:

- Trả lời trật rồi.

Biểu tình trên gương mặt của "Lục Đại Long" lại càng khó coi, sém chút nữa là muốn khóc lên, y hỏi:

- Trả lời sai rồi Không lẽ ông làm con rùa con của tôi

Phách phách, gã đại hán bên cạnh "Lục Đại Long" tát cho y hai bạt tai.

Gã đại hán ấy nói:

- Xin lỗi Lục đại gia, y ngu ngốc lắm, y không biết ăn nói, ông đại nhân đại lượng, xin ông buông tha giùm chúng tôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta có muốn các người làm gì đâu, các người làm khó ta đấy chứ, vậy thì người nói đi, ai là lão tử, ai là nhi tử

Ba người đồng thời quỳ xuống, hướng về Lục Tiểu Phụng cúi đầu, nói:

- Ông là lão tử, chúng tôi đều là con rùa con của ông.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao các người lại cùng sai cả với nhau

Ba người mở tròn mắt nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Gió trên trời, có biết sinh ra chim ra rùa không

Ba người cùng trả lời một giọng:

- Không.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì con rùa con của ta từ đâu ra

Phách phách sáu tiếng vang lên, mỗi người lại đánh vào mặt mình hai cái bạt tai.

Lục Tiểu Phụng ba tiếng đó, cứ vậy mà vang dội lên trong cái phố náo nhiệt của Trường An.

Lục Tiểu Phụng biết rằng, không bao lâu nữa, mọi người trong giang hồ ai ai cũng đều biết, Lục Tiểu Phụng đang ở Trường An.

Trong đó dĩ nhiên bao quát cả Cung Cửu và Lão Thực hòa thượng. Nếu như Cung Cửu muốn tìm Lục Tiểu Phụng, y có thể lại Trường An mà gặp.

oo Thời gian, là một thứ gì rất kỳ cục. Đối với một người chuyên cần, thời gian đi qua như tên bay, đi qua không kịp làm gì cả. Đối với một người lười biếng, thời gian sẽ như con trâu đang đi chậm chậm, quá dài đi.

Người sung sướng hy vọng thời gian ngưng đọng lại, người tịch mịch hy vọng thời gian mau mau trôi qua.

Trong một khoảng thời gian như nhau, có người sinh ra, có người chết đi, có người sung sướng, có người ưu sầu.

Nghĩ đến cái vấn đề "thời gian", trong đầu của Lục Tiểu Phụng bỗng nổi lên một ý nghĩ:

Trong phút giây này, Sa Mạn đang nghĩ gì nhỉ

Dĩ nhiên Sa Mạn đang nghĩ đến Lục Tiểu Phụng.

Mỗi ngày, nàng ngồi đó mong đợi sẽ có kỳ tích xuất hiện, Lục Tiểu Phụng bỗng hiện ra trước mặt nàng. Có nhiều lần, nàng bỗng cảm thấy máu trong người nóng lên, muốn đi tìm Lục Tiểu Phụng, nhưng nàng biết, đây là chuyện không thể làm được.

Nàng ở nơi đây sinh hoạt rất thoải mái, lúc nào cũng có a hoàn hầu hạ, không những vậy còn rất tự do đi qua đi lại trong vườn hoa. Nàng biết Lão Thực hòa thượng không lo nàng chạy trốn.

Nàng sống đã lâu ở trên đảo, bao nhiêu chuyện trên đất liền, nàng đã quên mất, dù nàng có trốn ra khỏi nơi có vẻ giống cung phủ này, nàng còn chạy đi đâu khác được. Nàng đã biết rõ ràng điều này, vì vậy nàng ngồi yên nơi này chờ, chờ mệnh vận sẽ đưa đẩy mình.

Nàng không nghĩ gì cả, nàng chỉ để hết tâm tư nghĩ đến Lục Tiểu Phụng, nàng nhớ lại những ngày sống chung với Lục Tiểu Phụng, nhớ lại những giây phút hoan lạc bên chàng. Ngày tháng cứ thế mà trôi qua.

Lão Thực hòa thượng mỗi ngày đều lại gặp nàng một lần, mỗi lần đều trầm ngâm không nói một lời.

Hôm nay ngoại lệ.

Lão Thực hòa thượng bước vào mặt mày tươi rói, vừa gặp Sa Mạn đã cao giọng nói:

- Tin vui.

Sa Mạn vẫn ra vẻ lười biếng hỏi:

- Tin vui gì

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cái tin vui mà cô rất muốn biết.

Lục Tiểu Phụng.

Nàng ráng đè nén nỗi mừng rỡ trong lòng, lấy giọng hững hờ ra nói:

- Các người có tin tức gì về Lục Tiểu Phụng

Lão Thực hòa thượng nói:

- Y ở Trường An.

Sa Mạn hỏi:

- Trường An Trường An cách đây bao xa

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ba ngày đường.

Sa Mạn không nói gì nữa.

Nhưng Lão Thực hòa thượng nói:

- Ta khuyên cô đừng nghĩ đến chuyện đó.

Sa Mạn ngẩn người ra hỏi:

- Ta nghĩ đến chuyện gì

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cô muốn trốn khỏi chỗ này, đi tìm Lục Tiểu Phụng.

Sa Mạn nói:

- Người thật là con giun trong bụng của ta.

Lão Thực hòa thượng nói:

- A Di Đà Phật, hòa thượng chẳng qua chỉ có chút bản lãnh đoán về mặt thể thôi.

Lão Thực hòa thượng nhìn Sa Mạn nói:

- Ta khuyên cô đừng trốn đi, là chuyện tốt cho cô.

Sa Mạn không hiểu hỏi:

- Tại sao là chuyện tốt cho ta

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì nếu cô đi mất, cô lại Trường An, cô sẽ không gặp Lục Tiểu Phụng.

Sa Mạn hỏi:

- Tại sao Y không phải ở Trường An sao

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ba hôm trước.

Sa Mạn hỏi:

- Còn bây giờ

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hiện tại không chừng y đã đến nơi này.

Sa Mạn hỏi:

- Nơi này

Lão Thực hòa thượng nói:

- Nơi này có nghĩa là ở gần đây, y còn chưa có thể tới đây được.

Sa Mạn hỏi:

- Tại sao

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì chúng ta còn chưa muốn y gặp cô.

Sa Mạn hỏi:

- Các người tính chừng nào mới cho ta gặp y

Lão Thực hòa thượng nói:

- Câu hỏi của cô chỉ có một câu trả lời, câu trả lời chỉ có ba chữ.

Sa Mạn hỏi:

- Ba chữ gì

Lão Thực hòa thượng nói:

- Tới lúc đó.

oo Tới lúc đó, cũng có nghĩa là không bao giờ tới.

Bởi vì, nếu Lục Tiểu Phụng không đáp ứng yêu cầu của bọn Cung Cửu, lúc y gặp lại Sa Mạn, có thể là lúc nàng đã chết.

Vì vậy, lúc Lão Thực hòa thượng sai người đi đưa Lục Tiểu Phụng về, ở trong tòa trang viện hào hoa này, lúc chàng hỏi Lão Thực hòa thượng chừng nào mới gặp Sa Mạn, Lão Thực hòa thượng trả lời là "tới lúc đó", Lục Tiểu Phụng lập tức hiểu rằng, chàng chỉ còn dựa vào được chính mình.

Chàng biết dụng ý của Cung Cửu, đón chàng lại đây, là nói cho chàng biết, Sa Mạn đang ở quanh đây, nhưng Lục Tiểu Phụng không thể nào gặp được nàng. Biết rõ ràng là Sa Mạn ở quanh đây mà không gặp, Lục Tiểu Phụng chỉ còn biết nóng nảy thêm, trong lòng của Lục Tiểu Phụng càng nóng nảy chừng nào, không chừng càng dễ thuyết phục chàng chừng đó.

Lục Tiểu Phụng hiểu vậy, y cũng hiểu vậy, đợi ở đây càng lâu chừng nào, mình càng không dễ gì kiên trì chừng đó.

Vì vậy chàng vừa vào ở trong chỗ Lão Thực hòa thượng đã sắp xếp cho mình, chàng bèn không khách khí gì cả ăn uống thoải mái một trận. Sau đó chàng bèn vùi đầu ngủ một giấc.

Ý chí của con người thật tình cũng kỳ diệu, trong lòng nghĩ mình phải thức dậy lúc nào, quả thật ngủ đến lúc đó, lập tức tự nhiên thức dậy.

Lúc Lục Tiểu Phụng tỉnh lại, trời đang giữa khuya, chính là lúc chàng dự định dậy hành động.

Không có trăng sáng, sao đầy trời. Lục Tiểu Phụng hít một hơi thật sâu vào cái không khí mát mẻ, chàng cảm thấy mình mẩy đều rất sáng khoái.

Đứng ở trên mái nhà, nương vào ánh sao đêm, Lục Tiểu Phụng nhìn qua một lượt, từng dãy từng dãy phòng ốc bày ra một loạt. Chàng phát giác ra, chỗ chàng đang ở, thuộc dãy phòng nhỏ nhất trong đó.

Chàng biết Sa Mạn không ở trong dãy phòng đó, bởi vì lấy khí phái của Cung Cửu, nhất định y không chịu ở trong một căn nhà nhỏ như vậy, nhất định y phải ở trong một toà nhà đồ sộ.

Lục Tiểu Phụng chỉ cần tìm ngôi nhà nào lớn nhất, chàng rất có cơ hội tìm ra được Sa Mạn.

Đây là ý nghĩ mọc ngay ra trong đầu khi chàng nghe Lão Thực hòa thượng nói đến câu "tới lúc đó".

Chàng nhất định không thể ngồi yên ở đó khổ sở chờ đợi, chàng phải đi tìm cho được Sa Mạn. Chàng có lòng tin.

Lục Tiểu Phụng không hề tính sai. Chỉ tiếc là Cung Cửu tính còn nhanh hơn chàng.

Vì vậy lúc chàng tìm đến nơi tòa nhà đồ sộ ấy, tìm đến chỗ Sa Mạn vốn vừa cư trú, Sa Mạn không còn ở đó nữa.

Lão Thực hòa thượng ở đó.

Lão Thực hòa thượng lộ vẻ mặt ta đây đã tính đúng nhà người sẽ lại, nói:

- Người thông minh lắm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chỉ tiếc là có người còn thông minh hơn ta.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Người đó không thông minh hơn người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao

Lão Thực hòa thượng nói:

- Người đó chẳng qua chỉ nghe báo cáo, nói rằng người không còn nằm trên giường, do đó y vội vã đem Sa Mạn đi chỗ khác, để ta lại đây.

Lục Tiểu Phụng cao giọng hỏi:

- Để người lại đây Tại sao để người lại đây Ta có tìm người đâu

Lão Thực hòa thượng cười nói:

- A Di Đà Phật, sắc tức là không, Sa Mạn chính là Lão Thực hòa thượng, người gặp ta cũng như đã gặp được Sa Mạn thể thôi.

Lục Tiểu Phụng rất muốn cười, nhưng thật tình chàng cười không nổi.

Vì vậy chàng chỉ còn nước bước tới, bước tới gần Lão Thực hòa thượng, dang hai tay ra.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Người tính làm gì vậy

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không phải người mới nói, gặp người cũng như gặp Sa Mạn sao

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta gặp Sa Mạn chuyện đầu tiên, là ôm lấy nàng, vì vậy ta cũng ôm lấy ngươi.

Lão Thực hòa thượng một mặt vừa thoái lui một mặt xoa tay nói:

- Chuyện đó làm không được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại sao làm không được

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì hòa thượng là đàn ông, đàn ông không ôm đàn ông.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không phải ngươi mới nói ngươi chính là Sa Mạn sao

Lão Thực hòa thượng nói:

- Chuyện đó huyền hoặc quá, chúng ta hãy nói đến chuyện khác đi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện khác Chuyện gì khác

Lão Thực hòa thượng làm mặt nghiêm trang nói:

- Chuyện lớn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện lớn Chuyện lớn gì

Lão Thực hòa thượng nói:

- Có liên hệ tới mạng sống của hai người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Liên hệ tới mạng sống của hai người, trong đó có ta chăng

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ngươi xem, có phải ta đã nói ngươi thông minh lắm hay không

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn người kia là Sa Mạn

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hử, con người thông minh như ngươi, tại sao không chịu nghĩ cho thông một tí

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta nghĩ không thông Ta nghĩ chuyện gì không thông

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đối với đề nghị của lão đầu, tại sao ngươi cứ cố chấp mãi Cố chấp như vậy làm gì

Lục Tiêu Phụng nhìn nhìn Lão Thực hòa thượng chăm chăm, lắc đầu nói:

- Tuy trước giờ ta không hiểu ngươi lắm, nhưng ta vốn cho ngươi là kẻ có nguyên tắc, lý do gì làm ngươi thay đổi thế Tại sao ngươi lại đi đáp ứng với lão đầu, làm người ân hình, làm kẻ thủ hạ cho lão ta

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì ta nghĩ thông được rồi.

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Nghĩ thông rồi Ngươi nghĩ thông được cái gì

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đòi người.

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Đòi người Ngươi hiểu sao

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hiểu.

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Ngươi nghĩ đòi người là thế nào

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đòi người là hưởng lạc. Lão Thực hòa thượng ta tu cả một đời, rồi được gì Kiếp người chẳng mấy chốc mà đã qua đi, tại sao ta đi ngược đãi chính mình Lão đầu nói đúng lắm, mau mau hành lạc đừng đợi tuổi thiếu niên đi qua, hối hận không còn kịp.

Lục Tiêu Phụng lại nhìn Lão Thực hòa thượng chăm chăm một hồi nữa, cười khỏ nói:

- Đây là ngươi đã hiểu đòi người như thế đấy Chỉ vì ngươi muốn hưởng lạc, cho nên ngươi gia nhập vào hàng ngũ của lão đầu

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Ta sai sao

Lục Tiêu Phụng nói:

- Ngươi sai rồi. Ngươi có biết đòi người còn gì khác nữa không

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Còn có gì nữa

Lục Tiểu Phụng dẫn từng chữ một:

- Đạo nghĩa, nhân ái, lương tâm.

Lão Thực hòa thượng cười lên hỏi:

- Người cố chấp những thứ đó Đây có phải là những nguyên nhân người nghĩ không thông

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

- Bởi vì ta thấy vậy, ta mới cố chấp nó, người có hiểu không

Lão Thực hòa thượng lắc đầu nói:

- Ta không hiểu.

Lục Tiểu Phụng cười khỏ nói:

- Thật ra người hiểu hay không hiểu cũng chẳng quan hệ gì, quan hệ là, người và ta nhân sinh quan không giống nhau.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Điều đó biểu thân giữa chúng ta ắt phải có xung đột, đây chính là nguyên nhân chúng ta đối địch với nhau.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vậy thì số người đã chú định là người thất bại.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Tại sao

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì tà ác vĩnh viễn không bao giờ thắng được chính nghĩa.

Lão Thực hòa thượng lại cười lên nói:

- Người đừng quên còn có một câu nói.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Câu gì

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đạo cao lên một thước, ma chướng cao lên một trượng.

Lục Tiểu Phụng cũng cười lên nói:

- Người có biết là ma chướng và đạo không phải cùng một thứ không

Lão Thực hòa thượng nói:

- Vốn không phải là một thứ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy, đạo và ma chướng tử lệ không ngang nhau, một thước của đạo, có thể là mười trượng, mà một trượng của ma chướng, không chừng chỉ là một thước.

Lão Thực hòa thượng yên lặng.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Ta có một chỗ thật không hiểu lắm.

Lão Thực hòa thượng lấy cặp mắt dò hỏi nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Lão đầu đã có bao nhiêu tay cao thủ như Ngươi và Cung Cửu, tại sao còn nhất định phải muốn ta cho được

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì ngươi hữu dụng nhất.

Lục Tiểu Phụng không hiểu hỏi:

- Ta Ta hữu dụng nhất Vũ công của Cung Cửu cao hơn ta, ta còn hữu dụng hơn y sao

Lão Thực hòa thượng nói giọng rất khẳng định:

- Đúng vậy.

Lần này người im lặng là Lục Tiểu Phụng.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì chuyện lão đầu muốn làm, chỉ có ngươi mới làm được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người khác làm không được sao Ngươi làm không được sao Cung Cửu làm không được sao

Lão Thực hòa thượng nói dần từng tiếng một:

- Chỉ có ngươi, mới làm được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì trong trường hợp này, chỉ có ngươi, mới là người chân chính ẩn hình được.

Bởi vì trong trường hợp này, chỉ có ngươi mới không làm cho người khác phòng bị.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đó là trường hợp như thế nào

Lão Thực hòa thượng không trả lời.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người không nói được

Lão Thực hòa thượng nói:

- Được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vậy sao người không nói

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ta có thể nói, nhưng không thể nói ở đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ở đâu

Lão Thực hòa thượng nói:

- Ở nơi có Cung Cửu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao phải có Cung Cửu ở đó người mới nói được

Lão Thực hòa thượng nói:

- Bởi vì đây là một bí mật chấn động thiên hạ, ta mà nói ra, người chỉ có hai con đường.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hai con đường gì

Lão Thực hòa thượng nói:

- Một là đường sống, nếu là người đáp ứng làm người ẩn hình.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn đường kia là đường chết

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đúng, đường chết, bởi vì bí mật này không thể để cho người biết mà còn sống nhận đó. Vì vậy phải có Cung Cửu ở một bên mới nói cho người nghe.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Vì Cung Cửu giết được ta

Lão Thực hòa thượng nói:

- Người lại nói đúng nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Được, đi thôi.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Đi Đi đâu

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đi gặp Cung Cửu.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Đi gặp Cung Cửu Hiện tại là đi sao

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đúng vậy, bởi vì ta muốn biết ngay cái bí mật làm chấn động thiên hạ này.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Người có biết người biết xong cái bí mật này, người chỉ còn hai con đường để đi không

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta biết.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Người chuẩn bị đi con đường nào Đường chết Hay đường sống

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người có muốn chết không

Lão Thực hòa thượng nói:

- Dĩ nhiên là không. ai muốn chết bao giờ

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đúng vậy Làm sao ta muốn chết được

Lão Thực hòa thượng phần khởi hỏi:

- Có phải người nói, người chịu làm người ẩn hình

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không làm người ẩn hình, không lẽ không sống được sao

Lão Thực hòa thượng nói như đinh đóng vào tường:

- Không được.

Lục Tiểu Phụng cũng nói như đinh đóng vào tường:

- Ta cứ sống cho người coi.